

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

František Groessl

 C P R E S S

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Groessl
Pastevcovy zápisky 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PASTEVCOVY ZÁPISKY 3

František Groessel

ČTI ZA NÁRODĎÁK!

První stránka – a jste v národ'áku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

© František Groessl, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6088-6

ISBN e-knihy 978-80-264-6099-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-6102-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-6103-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

Jak chtěli tři králové emigrovat	12
Šárka	17
Inka	24
Sirotek Evžen	36
Stěhování národů.....	39
Evženovy pří(c)hody	42
Na Požáry	44
Telegraficky.....	46
VIP hosté na pastvinách	48
Zmije v gumovce	50
Narcisky ze zmizelé zahrady	53
Pořádný úlek	55
Potřebujeme vlky?.....	58
Ursu uštkla zmije	62
Stříhání ovcí	68
Danajský dar	73
Jak si Áres zřídil újed'.....	76
Z Požárů na Pleš	80
Profesionálové.....	87
Návštěva.....	91
Zpátky na Požáry.....	96
To jsme podělali.....	98

Hledá se pastevecký pes	105
Božena v nesnázích	108
Daisy	111
Koza v bažině.....	114
Je kráva hloupá? A jak?	118
Nebezpečí pro ovce!.....	121
Ursa zasahuje	123
Kozy na výletě.....	128
Co ten nový pastevecký pes?	132
Konec Donalda Trampa	135
Na zimoviště	137
Perseus se ztratil.....	139
Jsme v prdeli!	143
Úprk z Pleše.....	150
Artemis	153
Koza masožravá.....	157
Artemis má velkého oblíbence	159
Záhada.....	161
Ursa po operaci	164
Najde si jak trávu pod sněhem?.....	167
Vražda.....	169
Rozruch v podvečer	173
Může Aujezkyho choroba ohrozit pastevecké psy?	176
Alžbětě Druhé je neuvěřitelných 25 let!	180
Artemis dostala při hlídání ránu od ohradníku!	182

Liška na brigádě	184
Vlci ploty neskáčou?!	187
Ropná krize v ČSOP Libosváry	191
Cyril není Cyril, ale Černý Petr!.....	195

VĚNOVÁNÍ

Knihu věnuji své babičce, Marii Mlezivové (1929–2024).

Bodré chodské selce, která bez zbytečných řečí rozuměla lidem,
zemi i zvířatům.

Její pracovitost a neuvěřitelná houževnatost byly a jsou inspirující.

Vážení přátelé!

Jak já ty úvody nesnáším. 😊

Tentokrát v knize najdete i příběhy, které se nikde jinde neobjevily a neobjeví. Je to dárek pro vás, naše věrné čtenáře.

Stejně jako v předchozích dílech se jedná o doslovný popis skutečných událostí. Všechny postavy jsou reálné. Většina stále žijící. Můžete se s námi potkat v Českém lese a přilehlém okolí.

Opět u většiny kapitol najdete QR kód s odkazem na příslušné video. Stačí na mobilu zapnout fotoaparát, namířit jej na QR kód a klepnout na odkaz...

Takže konec řečí! Vyrazme do temných lesů, mlžných bažin, rozpálených skal a rozkvetlých luk Českého lesa. Ručím za to, že si to užijete měrou vrchovatou...

Jak chtěli tři králové emigrovat

Rok poté, co se Hádés, Hermes a Fík na Staré Huti poprali, se tam vrátili. Stala se z nich místní atrakce. Hlavně o víkendech tam byly davy.

Všichni chtěli na vlastní oči vidět ty ‚bizóny‘...

Vše probíhalo v klidu a pohodě. Kluci louku stihli dopást s prvním sněhem.

Další rok, i díky nim, se na louce stal skutečný zázrak. Počet kvetoucích orchidejí poprvé vysoko překročil tisícovku! A na rozdíl od let minulých už to nebyli takoví neduživí chcípáčci, sotva vykukující z okolní trávy.

Co vám budu povídat! Kvetoucí louka byla nádherná. Fascinující!

Opět zástupy zvědavců a milovníků přírody.

To podzimní přepásání bylo tím správným kořením. 😊

Jaky sem musíme dát i letos! Samozřejmě!

Hned, jak orchideje odkvetly, jsme louku posekali, usušili a uklidili.

V druhé půlce srpna dost pršelo, takže otava rychle narostla.

V září jsme přivedli kluky.

Opět z nich byla atrakce. Našlo se pár pitomců, co lezli do ohrady a s jaky se fotili. Pár jedinců, kteří měli místo mozku „z piva kostku“, je dokonce tahalo za rohy!

Jinak flegmatická zvířata začala být neklidná a mrzutá.

Pohár trpělivosti přetekl!

Stavíme na Pařezovském kopci ohradu, přeháníme ovce a začínáme skládat ohradu starou.

Zvoní telefon.

Paní Jančová. Stará Huť.

„Průšvih! Klucíí vyskočili z vohrady a utekli!“

„Jak vyskočili? Proč vyskočili? Kam utekli?“

„Ségra běží za nima!“

„Kam běží?“

„Do Nemanic!“

„Jedeme tam!“

Všeho necháváme, skáčíme do auta.

Na Starou Huť je to z Pařezovského kopce bezmála dvacet kilometrů. Přes Nový Kramolín, přes zaniklé vsi Valtířov a Nuzarov, přes hlavní hřeben Českého lesa a Vranovské sedlo dolů do nivy Nemanického potoka. Cesta celkem rozbitá. Přesto jsme zcela jistě překročili konstrukční rychlost našeho motorového kočáru. 😊

Poslední zátočina před Novosedly. Před námi se otevírá široké údolí.

Rozhlížíme se.

Snad už kluci nejsou v Reichu. K hranici je to z louky tak pět kilometrů. Když to jak rozparádí, může běžet až 40 km/h!

„Támdle jsou!“

Právě přeskakují Novosedelský potok. Za nimi dobíhá člověk. To bude sestra paní Jančové!

Na silnici vedle blikají modré majáky. Policie!

Jedeme dolů.

Sjíždíme na louku.

„Do prdele, nemáme jačí ohlávky!“

Máme v autě jen menší na koně.

Jaci mají hlavy mnohem větší a širší.

Skvělý!

Vodítka našťestí máme!

Dojíždějí policisté.

Beru ohlávky a utíkám ke cválajícím jakům. Volám na paní Jančovou, ať se zastaví!

Paní Columbová zatím něco řeší s policisty.

Už běží za mnou.

Jaci zastavují.

Okamžitě zaujímají kruhovou obranu.

Parádní pohled!

Uřícení a napružení jaci. Hlavy nahoru. Mohutné rohy trčí k nebi.

Zdají se mnohem větší než ve skutečnosti!

Jsou monumentální!

A s masivem hory Starý Herštejn se zříceninou stejnojmenného hradu na vrcholu, to je panoráma!

STOP! Konec kochání! Řešme problém!

Dobíhá paní Columbová.

Beru ohlávku s vodítkem. Jdu k Hádesovi. Cestou uvazuju vodítko k ohlávce.

Hádes je vzteklý.

Nevadí. Času dost.

Chytám za roh Hermese. Okamžitě ztuhne. Nasazuju ohlávku. Je malá!
Přes nos to je celkem OK, ale zavázat na týle téměř nejde.
Po chvilce kouzlení se mi to povede. No, ale drží to na kousku!
Paní Columbová si bere Hermesovo vodítko a podává mi další ohlávku.
Teď Fíka.
To je snadné. Nasazuju ohlávku. No, a tu už nezavážu!
Fík má hlavu ještě větší než Hermes.
Jsme v rejži. Jsme v rejži!
Pohled mi padne na mé boty. Mám kanady. Tam je dlouhé šněrování!
Řežu jednu tkaničku. Zavazuju s ní ohlávku.
Takovej bejk a povedeme ho na tkaničce od bot?
Proč ne?
Paní Columbová si bere i Fíkovo vodítko!
Tak a teď toho morouse.
Chvilí trvá, než se nechá chytit.
Musím ho vzít za roh. To nemá rád.
Jakmile roh držím, zaboří nos do země, abych mu nemohl nasadit ohlávku.
Čekám.
Trochu zvedá hlavu. Zkousím nasadit ohlávku.
Nejde to.
Jak by řekl vietnamský stánkař, „ochlafka dobry“, ty moc velký!“
Hele, jinou nemáme!
Nastavuju ohlávku druhou tkaničkou.
Po chvilí přemlouvání a diskuzí hotovo.
Nó!
Další rohatá vobluda vedená na tkaničce...
Můžeme vyrazit zpátky na Starou Huť.
Jdeme k silnici.

Policisté nás prý doprovodí.

Paráda!

Berou paní Jančovou do auta. Ta už se dneska proběhla do sytosti. 😊

Vyrážíme za eskortou.

Kluci, opatrně, jo?

Náš průvod samozřejmě budí značnou pozornost.

Nejen na silnici. I v Nemanicích a na Nové Huti. 😊

Svízným tempem jsme za půl hodiny zpátky v ohradě.

Pouštíme kluky. Okamžitě se jdou vyválet...

Tak co se tu stalo?

Paní Jančová povídá: „Napřed tu okukovalo pár lidí. Klucí se pásli tady nahoře u lesa. Lidi nasedli do aut a odjeli. Myslela jsem, že si klucí lehnou. Štelovali se tak. Najednou zvedli hlavy. Něco drnčelo. Na cestě od Jindřichovky. Von to nákej chlap na kole. Strašně mu drnčel blatník. Fakt strašně. Sotva projel tady nahoře, klucí se rozběhli dolů. Přeskočili zídku, přeskočili potok.

Chlap jel dolů do Nemanic. Klucí furt běželi. Myslela jsem, že se zastaví u plotu. Ale ne. Přeskočili ho! A běželi do Nemanic! A ségra za nima!“

No a policisté právě projížděli přes Nemanice směrem na Vranovské sedlo a viděli, jak jaci běží po louce. Tak si řekli, že raději počkají, aby jim případně zabránili vběhnout na silnici.

A akorát jsme tam přijeli my...

Kluci už tam sezónu dopásli v klidu, ale od následujícího roku po nich převzaly štafetu mladé jačice.

K těm nikdo neleze. Nejsou tak atraktivní, a hlavně ve stádě se vždy najde jedna dvě, co lidi rády straší už u plotu 😊

Šárka

(1997–2011)

Byl to kříženec slovenského čuvače a německého ovčáka.

Byl to mimořádný pes.

Pár příkladů:

V létě roku 1998 jsme pracovali na jednom statku v Českém lese. Přebývali jsme v boudě přímo na pastvinách na Liščí Hoře.

Tam nám přivezli sto jalovic z velkého zemědělského podniku. Na výpas. Holky se navzájem neznaly, tudíž nedržely stádo. Poprvé v životě se ocitly venku a byly z toho patřičně vyjukané. Asi za čtyři dny koukáme, že několika jalovicím začínají slzet oči. Některým jedno, některým obě.

Hlásíme to dole na statku.

Další den slzejících zvířat rapidně přibýlo. Zvířata začínají být neklidná a světloplachá. U některých se čirý výtok mění ve hnisavý!

Verdikt veterináře: Bovinní keratokonjunktivitida!

Průser!

Příznaky už má větší půlka stáda!

Průser!

Bovinní keratokonjunktivitida je infekční zánět rohovky a spojivky u skotu. Onemocnění je pro zvířata velmi bolestivé a často končí oslepnutím. Prostě průser!

Jalovice sice byly naočkovány, ale nebyla dodržena ochranná lhůta. Imunita nastupuje po 2–3 týdnech a tyhle přivezli ani ne týden po očkování. Začíná hra o čas. Stádo se musí zahnat. A okamžitě začít léčit. Ideálně odvézt do kravína, aby nebylo na slunci a mezi mouchami. Mouchy totiž přenášejí původce onemocnění.

Rozbíhá se mega akce.

Spousta lidí nejen z „jézédé“, ale i z našeho statku. Lidi z kravína i od koní. Všichni, kdo mají ruce a nohy.

Stádo bylo nutné zahnat do veliké staré stáje, která v kopcích sloužila jako naháňka a manipulační ohrada.

To se lehko řekne!

Pastvina je obrovská, a hlavně nepřehledná. Samý remíz, lesík, křoví, kamenná zídka.

Jalovice nejsou zvyklé na manipulaci v otevřeném prostoru. A většina dvounohých účastníků evidentně ví o manipulaci se skotem v otevřeném prostoru úplný hovno. Situaci rozhodně nepomáhá ani rychle se zhoršující zdravotní stav jalovic.

Kravám teče z očí, lidem nervy. Řev, vztek, nadávky.

Zahnali jsme tři! A ty byly tak vystresované, že vylézaly okny!

Totální fiasko!

Stmívá se. Končíme. Zítra se domluvíme, co budeme dělat dál.

Ráno pomáhám dole na statku Bulharům v prasečáku. Venku zastavuje auto. Šéf.

„Dneska ty jalovice chtějí odvézt. Mají s sebou hodně lidí.“

„Hm.“

„Tak za hodinu tam budou.“

„Voni už jedou?“

„Jo. Před chvílí volali, že už jsou u Tejna.“

„Půjčte mi mobil.“

Volám paní Columbové na Liščárnu, že za hodinu budeme nakládat.

Zaplať pánbůh za mobil! Před půlrokem jsme jej dostali od kamarádů z Prahy. Vida, jak se teď hodí! Mobil byl tehdy celkem vzácnost, vždyť byl rok 1998.

Nasedáme do auta, bereme s sebou Bulhary z kravína a prasečáku. Přetížená červená škodovka funí po rozbitých cestách na Bystřici a dál k Liščí Hoře. Nikdo moc nemluví. Všichni ve skrytu duše doufáme, že to nebude stejná blamáž jako včera. Naše šance nejsou valné. Drkotáme k prvním ruinám zaniklé vesnice. Tady začíná ohrada s pacienty. Ti nejsou vidět. Asi budou dole u lesa, u potoka. Jedeme podél ohrady. Jalovice žádná.

Šéf začíná zuřit. Jestli utekly z ohrady a pobíhají po lesích, jsme v prdeli.

Když jsem ráno šel na statek, ještě tu byly.

To jej moc neuklidnilo.

Fakt tu nejsou!

Přijíždíme na Liščí Horu. Ke stáji. Na padlém kmeni nad cestou sedí paní Columbová a pije čaj.

Ty vole, vona si tu sedí a krávy jsou v prdeli!

Paní Columbová se našimi vzteklymi pohledy dobře baví.

Kývne směrem ke stáji.

Otáčíme hlavy tam.

Čumíme. Čumíme!!!

Ve vchodu sedí Šárka. Za ní stáj plná jalovic. Všechny v klidu čekají.

TY VOLE!

„Jak jsi je tam dostala?“

„Když jste volali, vzala jsem Šárku a šla to zkusit. No, a nakonec je tam dostala sama. Když jsem došla, už seděla ve dveřích a žádnou nepustila ven. S klecí na zavření vchodu jsem nehnula, tak proto tam pořád hlídá.“

Neskutečné! Roční pes! To není možné!

S Bulhary posouváme klec do vchodu.

Akorát přijíždějí „jezeďáci“ s přepravníky. Veterinář.

Jdeme na to!

Pozdě odpoledne máme hotovo.

Ještě večer přijel na Liščárnu šéf a přivezl Šárce tašku buřtů. Přece jen nám ušetřila mraky času a nervů.

Po pravdě čtyři buřty jsme Šárce sežrali my, protože jsme měli po náročném dni fakt velký hlad.

Šárka se projevila jako naprosto geniální honácký pes, čtoucí lidské myšlenky. Ale geniální honácký pes s podmínkou. 😊 Spolupracovala JEN a POUZE s paní Columbovou!

Šárka byla i skvělý hlídač. 😊

Mívali jsme kachny. Vždycky podlezly pod vraty a šly si zaplavat do rybníka na návsi.

Ouha!

Časem se jich vracelo méně, než ze dvora odešlo!

Liška? Přes den na návsi? To není moc pravděpodobné.

Nakonec škodná měla dvě nohy a kalhoty!

Od té doby chodily kachny s ochrankou. Dokolébaly se do rybníka. Šárka je doprovázela. Lehla si na břehu. Když usoudila, že cachání bylo dost, doslova vplula do rybníka, rekreačně si dala dvě tři kola, pak přiměla kachny vylézt z vody a přivedla je domů.

V širším okolí začaly přibývat noční krádeže. Tu se ztratila sekačka, tu motorová pila, tu jízdní kolo. Ztrácelo se i nářadí z dílen. Policie nemohla těm šmejďům přijít na stopu. V polovině srpna podnikl(i) zloděj(i) velký nájezd na Libosváry. Za jednou noc vybral(i) tři čísla